

Срѣдъ гората.

Въ 1862 год. въ Америка умрѣлъ единъ човѣкъ на име Хенрихъ Давидъ Торо.

Животътъ на този човѣкъ билъ забележителенъ; той проживѣлъ три години въ гората, далечъ отъ хората, въ дружба съ всичкитѣ горски звѣрове и птици, които го заобикаляли.

Торо билъ синъ на французки преселникъ; отъ малкъ той проявявалъ голѣма любовъ къмъ природата. Нито университета, нито учителското звание, съ което се заловилъ, му били по сърце и той останалъ да помага на баща си, който ималъ фабрика за моливи.

Отъ малкъ Торо обичалъ да бжде самъ, да прекарва времето си въ горитѣ и полетата срѣдъ мирната тишина на природата — тежко му било да живѣе въ шумния градъ, срѣдъ вѣчнитѣ хорски грижи; нѣщо го притегляло отъ тука въ далечнитѣ, мили на сърцето му, гори и степи.

И ето, най-после, той и братъ му Джонсонъ намислили да предприематъ пжтешествие по рѣката; сами, безъ чужда помощъ, за една седмица си направили лодка. Долната ѣ часть боядисали зелено, като зеленикавата вода, а горната — синьо, като синьото небе. Тѣ пуснали лодката си въ рѣката, на-товарили я съ пѣпеша и картофи, израстнали въ тѣхната градина (друга храна тѣ не искали да взематъ съ себе си), и тръгнали на пжтъ.

Голѣма радость доставило на братята това пж-